

и разговора се прѣкъсваше съ мълчание, което биваше още по-краснорѣчиво, отъ колкото думата!

За нашитѣ храбри западни войски и за тѣхнитѣ началници, въ срѣдъ руската армия циркулираха всевъзможни легенди. Отъ съвсѣмъ младитѣ офицери азъ бѣхъ запитванъ — истина ли е, че нашитѣ солдати въ Плъвенъ сж били африкански людоѣди, судански негри, чудовища, демони, които били командувани отъ европейски офицери, даже и самъ Базенъ, когото мислѣха — пъкъ защо ли? — че сме го наели у насъ на служба. Всички тѣзи едни отъ други по-фантастични разкази бѣха — виждаше се — признаци на едно твърдѣ важно състояние, което азъ бихъ нарекалъ *невралгия у противника!*

Руситѣ така бѣха възбудени, а нервитѣ имъ до толкова много обтегнати вслѣдствие на внезапно срѣщнатото съпротивление подъ Плъвенъ, щото за нашата Източна армия този моментъ бѣше въ най-висока степенъ благоприятенъ за възползуване отъ това настрoение у противника.

Знатнитѣ прѣдводители на руската армия отлично знаеха, че въ Плъвенъ нѣмаше нито людоѣди, нито демони, но на война падатъ духомъ не висшитѣ, а низшитѣ. Хладнокрѣвието въ висшето начальство, колкото и да е голѣмо, въ редоветѣ пакъ може да се промъкне зародищъ на смущение и слухове, отъ които войницитѣ се заразяватъ безсѣзнателно; получава се нервно настрoение, за което човѣкъ всѣкога трѣбва да държи смѣтка.

По поводъ на това, азъ ще кажа, че обичаятъ да се завързватъ очитѣ на парламентьора не е достатъченъ; по-прѣдпазливо би било, ако му се възпрѣпятствува да бръщолеви! Трѣбва да се забранява сжщността, поставена въ тѣзи условия, т. е. такъвъ